

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **O2 Czech Republic a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha, zastoupený JUDr. Ing. Petrem Přecechtělem, advokátem se sídlem Klimentská 1207/10, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

I. Žalovanému **se ukládá povinnost** zdržet se poskytnutí či zpřístupnění jakýchkoli informací a dokumentů nacházejících se ve spisu správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP nebo jiného s ním přímo souvisejícího řízení týkajícího se žalobce společnosti CRS Economics s.r.o. vyjma postupu na základě zákonem přímo stanovené povinnosti.

II. Žalovanému **se ukládá povinnost** zajistit, aby společnost CRS Economics s.r.o. a třetí osoby, kterým by je společnost CRS Economics s.r.o. poskytla nebo jinak zpřístupnila, nedržely nebo jinak neměly přístup k žádným kopiím (v písemné, elektronické či jiné podobě) informací, výstupů, podkladů a dokumentů vztahujícím se ke správnímu řízení vedenému žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP.

III. Ve zbytku **se žaloba odmítá**.

IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

V. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 23 351 Kč k rukám JUDr. Ing. Petra Přecechtěla, advokáta se sídlem Klimentská 1207/10, Praha, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Nezákonný zásah je podle žalobní argumentace založen dlouhodobou, neprůhlednou a nezákonnou (mimo jakékoli právní instituty, jež mohou být ve vztahu ke správnímu řízení využity) spoluprací žalovaného s CRS Economics s.r.o. v souvislosti s řízením sp. zn. S109/2011/DP, které vede žalovaný a jehož jediným účastníkem je žalobce.

Žalobce se u zdejšího soudu žalobou domáhal toho, aby soud rozhodl, že spolupráce žalovaného s CRS Economics s.r.o. v uvedeném správním řízení je nezákonná a zakazuje se, dále aby žalovanému zakázal, aby v uvedeném správním řízení vycházel z jakýchkoli informací a dokumentů získaných nebo pocházejících od CRS Economics s.r.o., dále aby žalovanému zakázal, aby v uvedeném řízení přenášel své povinnosti vyplývající z jeho postavení správního orgánu na třetí osoby s výjimkou postupu podle § 56 správního řádu, dále aby žalovanému uložil povinnost do správního spisu v uvedeném řízení založit veškeré informace a dokumenty týkající se spolupráce žalovaného s CRS Economics s.r.o. probíhající ve vztahu k uvedenému řízení, a to v jejich původní podobě, dále aby žalovanému uložil povinnost vyžádat od CRS Economics s.r.o. veškeré informace existující v jakékoli podobě a veškeré výstupy, podklady a dokumenty, které z takových informací vycházejí nebo je v sobě obsahují, pokud se vztahují k uvedenému správnímu řízení, a zařadit je do správního spisu v uvedeném řízení a dále aby žalovanému uložil povinnost zajistit, že CRS Economics s.r.o. a třetí osoby, kterým by je CRS Economics s.r.o. poskytla nebo jinak zpřístupnila, nebudou držet nebo mít přístup k žádným kopiím v jakékoli podobě těchto informací, výstupů, podkladů a dokumentů (vše body I. až V. petitu žaloby). U jednání soudu pak žalobce tyto požadavky rozšířil tak, že navíc požaduje, aby žalovanému byla uložena povinnost zdržet se poskytnutí či zpřístupnění jakýchkoli informací a dokumentů nacházejících se ve spisu správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP nebo jiného s ním přímo souvisejícího řízení týkajícího se žalobce společnosti CRS Economics s.r.o. (u jednání doplněný bod VI. petitu žaloby).

II.

Žalovaný nepokládá žalobu za důvodnou a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný popisuje svoji dosavadní spolupráci s CRS Economics s.r.o. a odmítá, že by této společnosti poskytoval o žalobci jakékoli důvěrné a citlivé informace; ve vztahu k žalobci a správnímu řízení vedenému pod sp. zn. S109/2011/DP žalovaný

s uvedenou společností od 25.4.2012 nekomunikuje, spolupráce byla ukončena splněním smlouvy o poskytování poradenských služeb ze dne 12.6.2009.

III.

Zdejší soud nejprve posuzoval, zda je v této věci splněna podmínka aktivní a pasivní legitimace a zda byla dodržena lhůta pro podání žaloby.

Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 83 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec. Podle § 84 odst. 1 s.ř.s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s.ř.s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech konkretizovaným postupem žalovaného v rámci spolupráce s CRS Economics s.r.o. je ze strany žalobce tvrzeno a je jím argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou; spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o stanovení počátku běhu lhůty k podání žaloby, podstatným je, zda se jedná o zásah jednorázový, opakující se či trvajícím (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2013, č.j. 8 Aps 8/2012-28, či ze dne 19.2.2015, č.j. 1 As 151/2014-23). V případě zásahu trvajícím povahy se uplatní pravidlo, které Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 26.6.2013, č.j. 6 Aps 1/2013-51, že lhůta pro podání žaloby na ochranu před zásahem správního orgánu podle § 84 odst. 1 s.ř.s. nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá. Žalobce dovozuje dosud trvajícím zásah z toho, že žalovaný stále se žalobcem coby jediným účastníkem vede správní řízení sp.

zn. S109/2011/DP, v souvislosti s nímž komunikuje s CRS Economics s.r.o.; především to předpokládá na základě zjištění, že žalovaný uzavřel s CRS Economics s.r.o. smlouvy z roku 2014, o jejíž existenci se dozvěděl na jednání zdejšího soudu v jiné věci (sp. zn. 62 Af 43/2016; jednání proběhlo dne 2.6.2017). Spatřuje-li tedy žalobce nezákonný zásah v trvajícím jednání žalovaného, jež podle jeho názoru ještě nebylo ukončeno, nelze dovést opožděnost žaloby, a to bez ohledu na to, o jaký dokument (z jaké doby) se žalobcem napadaná forma spolupráce opírá. Žaloba je tudíž podle zdejšího soudu podána včas.

IV.

Pokud jde o přípustnost žaloby, žalobce se nedomáhá pouze určení, že jednotlivé kroky žalovaného v rámci spolupráce s CRS Economics s.r.o. jsou nezákonným zásahem; jednotlivé body jeho žalobního petitu – vyjma požadavku na vydání rozsudku určujícího, že spolupráce žalovaného s CRS Economics s.r.o. ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S109/2011/DP je nezákonná – směřují k nápravě stavu vyplývajícího z této spolupráce. Pak se tedy uplatní pravidlo podle § 85 věty před středníkem s.ř.s., podle něhož je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky.

Obecně platí, že prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s.ř.s.) nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení. Ve vztahu k těmto úkonům lze pouze výjimečně dovozovat možnost zásahu do práv účastníka řízení, a tedy možnost brojit proti takovým úkonům tzv. zásahovou žalobou, za situace, kdy takové úkony jsou excesem z právního pořádku bez možnosti poskytnutí reálné ochrany nebo zjednání nápravy; jde o úkony uvnitř správního řízení, které se nemusejí materializovat v rozhodnutí, jež bude ve věci vydáno, a které v případném navazujícím soudním řízení na základě žaloby podané podle § 65 s.ř.s. nemusejí být samostatně přezkoumatelné, resp. nemusejí vést k závěru o tom, že se jimi správní orgán dopustil vady řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (obdobně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2006, č.j. 8 Aps 2/2006-95, či ze dne 29.11.2006, č.j. 8 Aps 4/2006-98).

Jestliže žalobce využil institutu žaloby podle § 82 s.ř.s. a jestliže nezákonný zásah je podle žalobní argumentace založen dlouhodobou spoluprací žalovaného s CRS Economics s.r.o. v souvislosti s řízením sp. zn. S109/2011/DP, které vede žalovaný a jehož jediným účastníkem je žalobce, pak rozhodnutím ve věci samé (§ 87 s.ř.s.) nemůže zdejší soud zasáhnout do běžícího správního řízení za situace, kdy žalobci by svědčila (a to i do budoucna) jiná možnost právní ochrany před postupem žalovaného ve správním řízení a jeho důsledky; v tomto rozsahu jde o žalobu nepřijatelnou (§ 85 věta před středníkem s.ř.s.).

Zdejší soud tedy musí rozlišit tu část postupu žalovaného a žalobcem tvrzených důsledků tohoto postupu, jež se ve vztahu k žalobci mohou negativně projevit výlučně

v souvislosti s vydáním rozhodnutí ve věci samé (jde tedy o důsledky promítající se ve správním řízení, jež může být ukončeno rozhodnutím, proti němuž žalobci budou svědčit jiné prostředky právní ochrany – žaloba podle § 65 s.ř.s.; jde o důsledky „dovnitř“ správního řízení, jež se na právech žalobce mohou promítat v rámci tohoto řízení či v jeho výsledku), a tu část postupu žalovaného a žalobcem tvrzených důsledků tohoto postupu, jež toto řízení překračují (důsledky „vně“ správního řízení, jež zůstávají mimo možnost případné ochrany na základě žaloby podané podle § 65 s.ř.s.; jde o důsledky, proti nimž žalobce nemůže reálně efektivně brojit ve vztahu k rozhodnutí, jež může být ve správním řízení vydáno). Ostatně žalobce sám důsledky podle něj nezákonného postupu žalovaného při spolupráci s CRS Economics s.r.o. rozlišuje na ty, které se přímo promítají v porušení jeho procesních práv v rámci správního řízení (znemožnění přístupu k dokumentům a informacím zakládajícím spolupráci žalovaného a CRS Economics s.r.o. mimo režim § 56 správního řádu a znemožnění přístupu k dokumentům a informacím, jež jsou výsledkem této – podle žalobce neprůhledné a nezákonné – spolupráce; z pohledu žalobního petitu jde o většinu žalobcem tvrzených důsledků), a na ty, které toto správní řízení přesahují, byť jde o důsledky spolupráce žalovaného a CRS Economics s.r.o. v souvislosti s uvedeným správním řízením (získání informací o žalobci od žalovaného, možnost s nimi nakládat, možnost tendenčně je využít v rámci odborných stanovisek pro protistranu v civilních řízeních, jejichž účastníkem je i žalobce atd.).

Pokud jde tedy o požadavek žalobce, 1. aby zdejší soud konstatoval, že spolupráce žalovaného s CRS Economics s.r.o. ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S109/2011/DP je nezákonná, a aby ji zakázal, 2. aby zdejší soud žalovanému zakázal ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S109/2011/DP vycházet z informací a dokumentů získaných nebo pocházejících od CRS Economics s.r.o., 3. aby zdejší soud žalovanému zakázal v řízení vedeném pod sp. zn. S109/2011/DP přenášet svoji působnost na třetí osoby vyjma postupu podle § 56 správního řádu a 4. aby zdejší soud žalovanému uložil povinnost založit do správního spisu ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S109/2011/DP v rozsahu, v jakém v tomto správním spisu dosud založeny nejsou, veškeré informace a dokumenty týkající se spolupráce žalovaného s CRS Economics s.r.o., a 5. aby zdejší soud uložil žalovanému povinnost vyžádat od CRS Economics s.r.o. veškeré informace, výstupy, podklady a dokumenty, pokud se vztahují ke správnímu řízení vedenému pod sp. zn. S109/2011/DP (vše odpovídá bodům I., II., III., IV. a první části bodu V. petitu žaloby), pak v tomto rozsahu je žaloba nepřipustná (§ 85 věta před středníkem s.ř.s.). Meritorní rozhodování o těchto otázkách by se ve vztahu k běžícímu správnímu řízení pod sp. zn. S109/2011/DP projevilo natolik, že by žalovaného v jeho metodice či dokonce v konkrétních procesních krocích usměřovalo. To by bylo nepřipustným vstupem do běžícího správního řízení. Samotné ustanovení spolupráce žalovaného s CRS Economics s.r.o. (podle žalobce i žalovaného mimo režim § 56 správního řádu), jeho průběh, výsledky a jejich konkrétní využití pro úvahy žalovaného v rámci dalšího postupu v uvedeném správním řízení a při rozhodování ve věci samé (a to ať už půjde o výsledky „ve prospěch“ žalobce či „v neprospěch“ žalobce), způsob žurnalizace veškerých listin ohledně této spolupráce ve správním spisu a přístup žalobce k nim pro účely jeho řádné procesní obrany jsou otázkami, jež mohou být nastoleny v závislosti na

uplatněných žalobních bodech v rámci případného řízení o žalobě podané podle § 65 s.ř.s. proti rozhodnutí žalovaného ve věci samé. Žalobce má tudíž v tomto rozsahu k dispozici jiné právní prostředky ochrany či nápravy.

V tomto rozsahu byla tedy žaloba podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítnuta. Zdejší soud tímto svým závěrem respektuje imperativ Ústavního soudu (vyjádřený např. ve věcech sp. zn. Pl. ÚS 8/99 a II.ÚS 438/01), aby správní soudy přezkoumávaly postupy a závěry správních orgánů, které se mohly účastníků v jejich veřejných subjektivních právech dotknout, a to v každé věci pouze jedenkrát.

Namítal-li žalobce již v průběhu řízení před zdejším soudem (činil tak jak v reakci na průběh jednání soudu, tak v reakci na předtím vydané usnesení zdejšího soudu č.j. 62 A 175/2017 – 20 ze dne 28.7.2017; zdejší soud již v průběhu řízení musel naznačit svůj přístup k možnostem právní ochrany žalobce v závislosti na tom, zda se důsledky žalobcem napadeného postupu žalovaného projevují „dovnitř“ či „vně“ aktuálně běžícího správního řízení), že žádný „aspekt postupu žalovaného“ nemůže vyvolávat důsledek toliko „dovnitř“ správního řízení, a tedy žalobce proti postupu žalovaného jiné reálné ochrany než využití žaloby podle § 87 s.ř.s. nemá, zdejší soud mu zapravdu nedává.

Žalobce zdejšímu soudu v průběhu řízení (po podání žaloby jak v replice k vyjádření žalovaného, tak u jednání soudu) jasně shrnul podstatu napadeného zásahu tak, že 1. žalovaný přenáší část své úřední činnosti v běžícím správním řízení na osoby, které nejsou znalcem ani znaleckým ústavem, a tyto osoby (tu konkrétně CRS Economics s.r.o.) přinejmenším metodologicky determinují to, jak má žalovaný ve správním řízení postupovat; 2. žalovaný poskytuje „cizím“ (a navíc výlučně soukromým) osobám (tu CRS Economics s.r.o.) informace týkající se žalobce, přičemž ochranu těchto informací nebyl schopen zaručovat, nelze přitom vyloučit, že se jednalo o informace citlivého charakteru; 3. žalovaný ve spolupráci s „cizími“ (a navíc výlučně soukromými) osobami (tu s CRS Economics s.r.o.) i po ukončení smlouvy z roku 2009, neboť s tímž subjektem uzavřel smlouvy v letech 2013 a 2014, přitom ani z tematického zaměření analýz zadaných CRS Economics s.r.o. ke zpracování na základě těchto později uzavřených smluv nemůže být vyloučeno, že výstupy od CRS Economics s.r.o. budou také využity pro rozhodování žalovaného v uvedeném správním řízení.

Ve vztahu k prvnímu ze shora uvedených tří bodů však sám žalobce argumentuje, že podle jeho přesvědčení je taková spolupráce nezákonná a z ní vzešlé podklady nezákonně získané, a proto ve správním řízení nevyužitelné; tím sám žalobce podle zdejšího soudu nejlépe ilustruje, že důsledek spolupráce se může materializovat ve správním řízení (jde o řízení pod sp. zn. S109/2011/DP), a sice v rovině vady řízení projevující se na zákonnosti (případně) vydaného rozhodnutí. Aniž by tedy zdejší soud hodlal spekulovat o procesní strategii žalobce pro případ rozhodnutí ve věci samé v řízení vedeném pod sp. zn. S109/2011/DP, uvedená argumentace žalobce je materiálně uplatnitelná v (případném) soudním řízení zahájeném k žalobě ve smyslu § 65 s.ř.s. proti (případnému) konečnému rozhodnutí žalovaného, jež bude pro žalobce

(případně) nepříznivé. Ve vztahu ke třetímu ze shora uvedených tří argumentů rovněž žalobce popisuje důsledek, v němž se může jím tvrzená nezákonnost materializovat. Je jím (případně) využít pro rozhodování žalovaného v uvedeném správním řízení. I zde jde o argumentaci materiálně uplatnitelnou v (případném) soudním řízení zahájeném k žalobě ve smyslu § 65 s.ř.s. proti (případnému) konečnému rozhodnutí žalovaného, jež bude pro žalobce (případně) nepříznivé. Jistě není třeba podrobněji dodávat, že pod (případným) soudním přezkumem je v takovém případě nejen výsledek procesních kroků žalovaného (samotný výsledný podklad), nýbrž i tyto kroky samotné.

Právě uvedené důsledky jsou tudíž podle zdejšího soudu důsledky projevující se výlučně „dovnitř“ správního řízení, které budou-li se materializovat, má proti nim žalobce možnost brojit v jiném (případném) řízení u soudu, a nebudou-li se materializovat, není důvodu proti nim soudní ochranu poskytovat.

V.

Zbývá tedy pouze taková skupina důsledků, které – budou-li se materializovat – mohou působit „vně“ správního řízení, kde ochrana prostřednictvím případné žaloby ve smyslu § 65 s.ř.s. v úvahu nepřichází (tyto důsledky se nemohou přímo projevit výlučně v rozhodnutí žalovaného ani v procesním postupu předcházejícím jeho vydání, jež by pak mohl mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí).

Právě proto zdejší soud jinak než na shora uvedené žalobní požadavky nahlíží na požadavek žalobce, jež má zčásti oporu ve druhé části bodu V. petitu žaloby (požadavek na znepřístupnění informací a dokumentů ze správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP) a jež byl poté u jednání soudu rozveden do nového samostatného VI. bodu petitu žaloby při současném omezení tohoto požadavku ve vztahu k CRS Economics s.r.o. (požadavek na znepřístupnění informací a dokumentů nacházejících se ve spisu správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP nebo jiného s ním přímo souvisejícího řízení týkajícího se žalobce společnosti CRS Economics s.r.o.).

V tomto rozsahu jde podle zdejšího soudu o požadavek na uložení takových povinností, které se nutně přímo a výlučně netýkají postupu žalovaného ve správním řízení ve věci sp. zn. S109/2011/DP pro účely tohoto řízení (pro účely rozhodnutí ve věci samé) a nemusí tak být s jistotou pod případným soudním přezkumem na základě podané žaloby podle § 65 s.ř.s. proti případnému rozhodnutí ve věci samé. Nejde ani o otázku samotného ustanovení spolupráce s CRS Economics s.r.o. pro účely správního řízení, ani o otázku využití výstupů z této spolupráce pro účely správního řízení, ani o otázku přístupu žalobce k výstupům z této spolupráce pro umožnění řádné procesní obrany ve správním řízení, nýbrž o otázku zpřístupňování údajů třetím subjektům (tu tedy konkrétně CRS Economics s.r.o.) z uvedeného správního řízení či o uvedeném správním řízení, popř. z jiného obdobného řízení či o takovém řízení, s využitím podkladů, které již má žalovaný ze správního řízení k dispozici (bez ohledu na to, jakým procesním postupem je dosud získal). Požadavek na uložení těchto povinností totiž souvisí s důsledky spolupráce žalovaného a CRS Economics s.r.o., která sice

mohla být původně založena tak, aby se primárně odehrávala v řízení ve věci sp. zn. S109/2011/DP a pro účely tohoto správního řízení, zároveň se však nemusí projevit výlučně ve výsledku tohoto správního řízení, a tedy v rozhodnutí ve věci samé, a tím i v jeho zákonnosti, nýbrž i mimo toto řízení, kupř. tak, že soukromý subjekt bude od žalovaného disponovat informacemi využitelnými (a dokonce i zneužitelnými) v jeho podnikatelském životě, a to bez jakékoli vnější kontroly (jistě bez kontroly ve správním soudnictví), přestože původ těchto informací pramení z veřejnoprávní činnosti žalovaného, nebo tak, že soukromý subjekt bude s využitím takových informací pramenících z veřejnoprávní činnosti žalovaného jej zpětně metodicky usměřňovat, a to i s možným vlivem na jiné administrativní procesy vedené žalovaným (předběžná šetření či správní řízení). V tomto rozsahu („vně“ správního řízení vedeného pod sp. zn. S109/2011/DP) žalobce podle zdejšího soudu nemá jiný prostředek ochrany nebo nápravy, a proto je žaloba v tomto rozsahu přípustná.

Ve vztahu k této části žaloby se tedy zdejší soud zabýval její důvodností. Judikatura dovodila, že ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li zároveň splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). K pojmu „zásah“ Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „*definici zásahu zákon neobsahuje, zásah vymezuje velmi obecně a široce. Přesná definice ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny... tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.8.2005, č.j. 2 Aps 3/2004-42, č. 720/2005 Sb. NSS).

Z dokazování dokumentací popisující spolupráci žalovaného s CRS Economics s.r.o. zaslanou soudu žalovaným vyplynulo, že žalovaný uzavřel s CRS Economics s.r.o. dne 12.6.2009 Smlouvu o poskytování poradenských služeb, k níž byly postupně uzavřeny čtyři dodatky. Účinnost smlouvy byla (dodatky) prodlužována až do 31.12.2012. Smlouva se týkala *poskytnutí ekonomických poradenských služeb v souvislosti s prošetřováním chování soutěžitele v oblasti elektronických komunikací, podle čl. 1 této smlouvy spočívalo plnění v ekonomickém posouzení soutěžního chování společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. či jejích přidružených společností na trzích velkoobchodního a maloobchodního širokopásového přístupu v sítích elektronických komunikací a případně na trzích hlasové telefonie, konkrétně v posouzení možného zneužití dominantního postavení formou uplatňování zakázané praxe stlačování marže (margin squeeze) a/nebo balíčkování (bundling) vůči konkurentům.* Ve smlouvě byla vymezena důvěrnost informací a mlčenlivost CRS Economics s.r.o. a střet zájmů. Podle čl. 7. 1. smlouvy „*Veškeré informace, včetně dat získaných od soutěžitelů a/nebo spotřebitelů, které v rámci poskytování Poradenských služeb obdrží Poradce od Úřadu a které nejsou veřejně známé, se považují za*

důvěrné.“. Podle čl. 7.2. smlouvy *„Poradce je povinen zachovávat mlčenlivost ohledně veškerých skutečností a ohledně veškerých důvěrných informací, o kterých se dozvěděl nebo které obdržel od Úřadu v souvislosti s poskytováním Poradenských služeb. Tato povinnost je časově neomezená.*“. Podle čl. 7.3. smlouvy *„Veškeré důvěrné informace, které Poradce obdrží od Úřadu, smějí být použity výhradně pro poskytování Poradenských služeb podle této smlouvy. Kromě poskytování Poradenských služeb podle této smlouvy Poradce žádným způsobem nepoužije důvěrné informace ve svůj prospěch nebo ve prospěch třetí osoby.*“. Podle čl. 7.4. smlouvy *„Podmínky této smlouvy jsou důvěrné a nesmějí být (s výjimkou případů vyžadovaných zákonem nebo jiným právním předpisem) sděleny jiné osobě bez předchozího písemného souhlasu druhé strany.*“. Podle čl. 8.1. smlouvy *„Poradce se zavazuje, že ve vztahu k Případu bude Poradenské služby poskytovat výhradně Úřadu, případně jiným osobám, s nimiž Úřad vysloví souhlas, a to jak po dobu trvání této smlouvy, tak i po jejím skončení.*“. Podle čl. 8.2. smlouvy *„Při dodržení povinností Poradce stanovených touto smlouvou nebude plnění této smlouvy Poradci jakkoli bránit ani Poradce jakkoli omezovat v poskytování poradenských služeb jiným klientům v jiných věcech.*“. Dodatkem č. 1 ke smlouvě ze dne 5.11.2009 byl čl. 1 této smlouvy upraven tak, že CRS Economics s.r.o. nemá být žádnou formou poskytnuta či zpřístupněna žádná důvěrná či obchodně citlivá data soutěžitelů a že CRS Economics nebude pracovat se samotným datovým souborem shromážděným žalovaným a v žádné fázi nebude mít jakýkoli přístup k citlivým datům o soutěžitelích. Čl. 7.1. smlouvy byl upraven tak, že *„Při poskytování Poradenských služeb Úřad Poradci nezpřístupní žádné citlivé údaje o soutěžitelích, které nejsou veřejně známé a které mají důvěrnou povahu zejména údaje, představující obchodní tajemství soutěžitelů.*“.

Dne 10.6.2013 byla mezi žalovaným a CRS Economics s.r.o. uzavřena další smlouva, jejímž předmětem bylo *„vypracování odborné analýzy na téma Analýza vhodnosti použití institutu významné tržní síly*“. Z ničeho neplyne, že by se tento smluvní vztah vztahoval „především“ k žalobci nebo „především“ ke správnímu řízení sp.zn. S109/2011/DP, vymezení předmětu této smlouvy však odbornou činnost CRS Economics s.r.o. vymezuje natolik široce, že její součástí může být i činnost analytická „také“ ve vztahu k žalobci či s využitím informací o žalobci (případně obojí).

Dne 18.4.2014 byla mezi žalovaným a CRS Economics s.r.o. uzavřena další smlouva, jejímž předmětem bylo *„poskytnutí odborných konzultačních služeb za účelem aktualizace a zpracování aktualizované podoby interních metodik pro uplatňování tzv. effects based approach v oblasti fúzí a antitrustu v podmínkách ÚOHS*“. Ani v tomto případě z ničeho neplyne, že by se tento smluvní vztah vztahoval „především“ k žalobci nebo „především“ ke správnímu řízení sp.zn. S109/2011/DP, i zde je však zdejší soud toho názoru, že vymezení předmětu této smlouvy odbornou činnost CRS Economics s.r.o. vymezuje natolik široce, že její součástí může být i činnost analytická „také“ ve vztahu k žalobci či s využitím informací o žalobci (případně obojí).

Vycházelo-li tedy původní podezření žalobce, o které opíral podání žaloby, z existence smlouvy ze dne 18.4.2014, pak nemůže obstát argument žalovaného, že

tato smlouva se žalobce ani správního řízení vedeného pod sp. zn. S109/2011/DP „vůbec týkat nemůže“. Totéž zdejší soud dovozuje ve vztahu ke smlouvě ze dne 10.6.2013.

Pokud jde o smlouvu ze dne 12.6.2009, pak podle Memoranda Závěrečná zpráva pro Fázi 3 v rámci této smlouvy ze dne 25.4.2012 bylo plnění podle této smlouvy ukončeno (byť původně byla smlouva účinná do dne 31.12.2012). Přestože tato smlouva obsahuje soukromoprávní závazky týkající se ochrany citlivých informací týkajících se žalobce, skutková zjištění zdejšího soudu učiněná z projednávání věci téhož žalobce a téhož žalovaného pod sp. zn. 62 Af 103/2012, 62 Af 43/2016 a 62 A 36/2016 ukazují, že komunikace žalovaného navenek ohledně žalobce je součástí administrativní praxe žalovaného, a to bez toho, že by sám žalobce měl dostatečný přístup k jednoznačné procesní stopě ohledně rozsahu této komunikace i jejího obsahu; z dosavadních zjištění zdejšího soudu plyne, že se jednalo o komunikaci velmi pravděpodobně vedenou v souvislosti se správním řízením vedeným žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP, která se však v plné míře ve správním spisu vedeném v tomto řízení nepromítla. „Hra na schovávanou“ v nechvalně brilantním podání žalovaného ohledně rozsahu této komunikace i jejího obsahu, kterou žalovaný se žalobcem přinejmenším dosud vedl, jak plyne z věcí projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 62 Af 103/2012, 62 Af 43/2016 a 62 A 36/2016, vylučuje i zdejšímu soudu s naprostou jistotou konstatovat, že tato komunikace definitivně ustala s ukončením plnění podle smlouvy ze dne 12.6.2009, a znemožňuje též s naprostou jistotou vyloučit, že podobná komunikace může být do budoucna vedena na formálně jiném podkladu, než kterým byla smlouva ze dne 12.6.2009; takovým podkladem mohou být právě smlouvy s CRS Economics s.r.o. uzavřené v letech 2013 a 2014 a případně i jejich budoucí provázání se smlouvou uzavřenou v roce 2009. Samotné shora uvedené později uzavřené smlouvy (smlouvy uzavřené v letech 2013 a 2014) jasně ukazují, že samotná spolupráce mezi žalovaným a CRS Economics s.r.o. splněním smlouvy ze dne 12.6.2009 neustala a že CRS Economics s.r.o. je subjektem, který ve vztahu k činnosti žalovaného a k jemu zákonem svěřené působnosti dlouhodoběji vykonává konzultační a analytické činnosti, přitom vůbec nelze vylučovat, že v podobné pozici jako CRS Economics s.r.o. mohou být i jiné soukromé subjekty.

Mezi žalobcem a žalovaným – a to stejně jako ve všech dřívějších věcech rozhodovaných zdejším soudem ohledně sporů žalobce a žalovaného týkajících se spolupráce žalovaného a CRS Economics s.r.o. a aktivit CRS Economics s.r.o. – je nesporné, že žalovaný přenáší část své úřední činnosti na cizí soukromou osobu CRS Economics s.r.o., a to výlučně na základě uzavřených smluv mimo jakékoli veřejnoprávní oprávnění. To potvrzují i samotné shora uvedené smlouvy a jejich obsah. Tyto smlouvy a stejně tak argumentace žalovaného potvrzují, že podkladem spolupráce jsou „výlučně“ tyto smlouvy, jež jsou podle zdejšího soudu smlouvami soukromoprávními, a že tato cizí soukromá osoba není v pozici konzultanta žalovaného v důsledku postupu, který by byl předvídan jakoukoli veřejnoprávní normou. Dosavadní řízení před zdejším soudem (vedená pod sp. zn. 62 Af 103/2012, 62 Af 43/2016 a 62 A 36/2016) navíc jasně ukazují, že žalovaný ve vztahu k žalobci

činí maximum pro to, aby rozsah a především výsledky této spolupráce tajil. Jestliže za této situace žalobce spatřuje podstatu nezákonnosti postupu žalovaného v tom, že žalovaný poskytuje „cizím“ (a navíc výlučně soukromým) osobám (tu CRS Economics s.r.o.) informace týkající se soutěžitelů, mimo jiné právě žalobce, přičemž nelze vyloučit, že se jedná o informace citlivého charakteru, jež mohou být touto „cizí“ osobou zneužity, a to za situace, kdy tato „cizí“ osoba nemá stanovenou veřejnoprávní povinnost, jež by odpovídala zákazu zneužití informací, ani nejsou stanoveny veřejnoprávní důsledky jejího porušení, pak s přihlédnutím ke značně širokým procesním možnostem žalovaného, kterak podklady – z nichž část může být takto nekontrolovatelně předávána dál – od soutěžitelů opatřovat, dává zdejší soud žalobci zapravdu.

Na shora popsanou praxi žalovaného ve vztahu k nyní posuzované věci musí zdejší soud nahlížet prostřednictvím maximy stanovené v čl. 1 odst. 1 Ústavy, dle které je Česká republika právním státem založeným na účtě k právům a svobodám člověka. Jedním z pilířů právního státu je vázanost orgánů veřejné moci právními předpisy. Vázanost státních orgánů právem – byť je tento právní princip inherentní součástí pojmu právní stát – zákonodárce výslovně zakotvil také v čl. 2 odst. 3 Ústavy a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod; státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Ze zakotvení principu legality – vázanosti orgánů státu právem – v hlavě první (obecná ustanovení) Listiny základních práv a svobod a totožně v hlavě první (základní ustanovení) Ústavy je při aplikaci systematického výkladu zřejmé, že zákonodárce staví tento právní princip mezi stěžejní znaky právního státu. Podle zdejšího soudu pro aplikaci principu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí není vůbec podstatné, zda je státní moc uplatňována přímo státním orgánem či je státní moc delegována na autonomní – na státu nezávislý – subjekt. Podle přesvědčení zdejšího soudu tedy i v případě, kdy je činnost státu delegována na autonomní a na státu nezávislý „soukromý“ subjekt, nelze připustit, aby tento nezávislý subjekt uplatňoval státní moc mimo zákonné zmocnění. Opačný výklad by znamenal, že stát by se mohl snadno vyvázat z plnění zákonných povinností delegací na jiné subjekty; takový výklad je absurdní a v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny (*mutatis mutandis* náleží Ústavního soudu ze dne 25.4.2012, sp. zn. I.ÚS 2989/09).

Žalovaný tedy podle zdejšího soudu může třetím osobám stojícím vně správních řízení poskytovat či jinak zpřístupňovat jakékoli informace a dokumenty týkající se správních řízení vedených žalovaným v rámci (či pro usnadnění) „spolupráce v řízení“ či „odborné pomoci v řízení“ pouze na jednoznačném a výslovném zákonném podkladu; proces takového poskytování či zpřístupňování informací a dokumentů nemůže být uskutečňován výlučně na „soukromoprávním základě“ mimo instituty předepsané pro správní řízení (výlučně podle vůle žalovaného a třetího soukromého subjektu, tj. „jak se dohodnou“), neboť ve své podstatě jde ze strany žalovaného o součást delegace části jeho zákonem vymezených oprávnění (pravomocí) a povinností na třetí osobu. Zákonným podkladem může být kupříkladu povinnost poskytnutí informací pro odborné posouzení s garancemi plynoucími pro adresáta takových informací z postavení znalce (§ 56 správního řádu), popř. povinnost poskytovat

informace podle informačního zákona (zákon č. 106/1999 Sb.), trestního řádu (§ 105 trestního řádu), zákona o bezpečnostní informační službě (§ 19) či snad výjimečně na základě novinářské licence (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27.3.1996, Goodwin proti Velké Británii, č. stížnosti 17488/90).

Pokud jde o shora dovozenou delegaci části zákonem vymezených oprávnění a povinností ze žalovaného na třetí osobu (CRS Economics s.r.o.), pak zdejší soud vychází z premisy, že stát musí být zásadně schopen uplatňovat veřejnou moc svépomocí. S výjimkou specifických případů, jakými jsou kupříkladu PPP projekty nebo situace, které prima facie přesahují možnosti orgánu veřejné moci (kupříkladu malé obce – obecního úřadu – při výkonu přenesené působnosti), v obou případech za využití příslušných zákonných pravidel, je nežádoucí, aby stát výkon svých práv a povinností delegoval na „soukromý“ subjekt (obdobně Nález Ústavního soudu ze dne 10.5.2017, sp.zn. III. ÚS 532/17). Tím je garantována jednak čitelnost postupu žalovaného, ale nadto i ochrana informací před jejich vyzrazením a kromě toho i přístup toho, o jehož informace jde (jehož se týkají), k údajům o obsahu a rozsahu takto poskytnutých informací. Je-li výkon veřejné moci prováděn soukromým subjektem, na který byla práva a povinnosti orgánu státní moci de facto převedena soukromoprávním titulem (kupříkladu právě nejrůznějšími smlouvami o poskytnutí konzultačních služeb), nic z výše uvedeného ve smyslu čl. 2 odst. 2 Listiny či čl. 2 odst. 3 Ústavy garantováno není. Enumerativnost veřejnoprávních pretenzí je přitom nutné vztahovat k výkonu jakékoli veřejné moci (shodně usnesení Ústavního soudu ze dne 13.6.2017, sp. zn. Pl.ÚS 29/16). Pak je podle zdejšího soudu nepřípustná jakákoli snaha žalovaného o privatizaci veřejné moci, při které „delegací“ státní moci na třetí subjekt neposkytuje rovnocennou ochranu (právo na informační sebeurčení) dotčeným osobám tak, jak by byla garantována ochrana práv dotčených osob v případě, pokud by obdobně postupoval přímo žalovaný.

Proto je podle přesvědčení zdejšího soudu namístě – aniž by to ovlivňovalo postup ve správním řízení – žalovaného omezit v takto ve své podstatě nekontrolovatelné činnosti, k jejímuž obsahu, rozsahu a výsledkům, a to včetně výsledků projevujících se v možném využití či dokonce zneužití informací získaných třetími subjekty, má subjekt, jehož se taková činnost týká, natolik složitý přístup, jak se v případě žalobce dosud ukázalo ve věcech projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 62 Af 103/2012, 62 Af 43/2016 a 62 A 36/2016.

Jde o zákaz poskytování informací „vně“ správního řízení vyjma zákonem zcela jasně a konkrétně předvídaných situací, jež jednak upravují proceduru postupu pro zahájení takové činnosti a nadto i limity takové činnosti a veřejnoprávní důsledky jejich překročení. Nedisponuje-li žalovaný jako specializovaný správní orgán dostatečnými kapacitami pro řádné posouzení věci svépomocí, může využít zákonných postupů (kupříkladu dle § 56 správního řádu), které umožňují čitelnost toku informací mezi žalovaným a třetí osobou, a tím také umožňují ochranu toho, o jehož informace jde. Zpětně nekontrolovatelné vyvádění informací zcela mimo rámec právem aprobovaných postupů prostřednictvím třetí osoby podle zdejšího soudu nelze označit jinak, než jako erozi právního státu.

Z uvedených důvodů tedy zdejší soud vychází z toho, že poskytnutí či zpřístupnění jakýchkoli informací a dokumentů nacházejících se ve spisu správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP (nebo jiného s ním přímo souvisejícího řízení týkajícího se žalobce) společnosti CRS Economics s.r.o., vyjma postupu na základě zákonem přímo stanovené povinnosti, je postupem nezákonným. Proto zdejší soud vyhověl žalobci v bodu VI. petitu žaloby a takový postup žalovanému v souladu s upraveným petitem žalobního návrhu u jednání soudu podle § 87 odst. 2 s.ř.s. zakázal, tento zákaz však odmítl vztáhnout na takové poskytnutí či zpřístupnění informací a dokumentů, jež by bylo povinné v důsledku jakýmkoli zákonem přímo stanovené povinnosti; plnění takové povinnosti přímo vyplývající ze zákona zdejší soud omezit nemůže (nejde přitom o zamítnutí žalobcova požadavku, nýbrž o jeho omezení zákonným rámcem, proto nebylo namístě požadavek žalobce podle bodu VI. petitu žaloby ani částečně zamítat). Proto zdejší soud vyslovil, že žalovanému se ukládá povinnost zdržet se poskytnutí či zpřístupnění jakýchkoli informací a dokumentů nacházejících se ve spisu správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP nebo jiného s ním přímo souvisejícího řízení týkajícího se žalobce společnosti CRS Economics s.r.o. vyjma postupu na základě zákonem přímo stanovené povinnosti.

Dále zdejší soud vyhověl žalobci i ve druhé části bodu V. petitu žaloby, v níž žalobce požadoval uložení povinnosti žalovanému zajistit, aby společnost CRS Economics s.r.o. a třetí osoby, kterým by je společnost CRS Economics s.r.o. poskytla nebo jinak zpřístupnila, nedržely nebo jinak neměly přístup k žádným kopiím (v písemné, elektronické či jiné podobě) informací, výstupů, podkladů a dokumentů vztahujícím se ke správnímu řízení vedenému žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP. Zatímco požadavek žalobce podle první části V. petitu žaloby, aby si žalovaný veškeré tyto informace, výstupy, podklady a dokumenty od společnosti CRS Economics s.r.o. vyžádal a založil („zařadil“) je do správního spisu vedeného žalovaným v řízení ve věci sp. zn. S109/2011/DP, je požadavkem na zásah zdejšího soudu ve vztahu k vedení správního řízení (jde o požadavek vztahující se k opatřování podkladů a jejich žurnalizaci v rámci tohoto správního řízení), což zdejší soud pokládá za požadavek nepřipustný směřující výlučně „dovnitř“ správního řízení, ve vztahu k němuž byla žaloba odmítnuta, požadavek žalobce na uložení povinnosti žalovanému zajistit, aby společnost CRS Economics s.r.o. a třetí osoby, kterým by je společnost CRS Economics s.r.o. poskytla nebo jinak zpřístupnila, nedržely nebo jinak neměly přístup k žádným kopiím (v písemné, elektronické či jiné podobě) informací, výstupů, podkladů a dokumentů vztahujícím se ke správnímu řízení vedenému žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP, je podle zdejšího soudu požadavkem přípustným směřujícím i „vně“ správního řízení. Uložení této povinnosti má zajistit, aby společnost CRS Economics s.r.o., ohledně níž nebylo prokázáno, že by případný přístup k informacím, výstupům, podkladům a dokumentům vztahujícím se k uvedenému správnímu řízení získala na zákonném podkladu (mohla jej získat nejvýše na základě uzavření shora uvedených smluv z roku 2009, případně 2013 a 2014 ve zcela nejasném procesním postavení v uvedeném správním řízení), jimi nedisponovala „vně“ správního řízení, tedy v rámci jakýchkoli svých aktivit, v rámci kterých by byly – a to i případně

v neprospěch žalobce – pro ni využitelnými. Uložení této povinnosti má navíc podle požadavku žalobce zajistit totéž ve vztahu k jakýmkoli třetím osobám, k nimž by se tyto informace, výstupy, podklady a dokumenty dostaly prostřednictvím společnosti CRS Economics s.r.o. Žalovanému tedy byla podle § 87 odst. 2 s.ř.s. uložena povinnost zajistit, aby společnost CRS Economics s.r.o. a třetí osoby, kterým by je společnost CRS Economics s.r.o. poskytla nebo jinak zpřístupnila, nedržely nebo jinak neměly přístup k žádným kopiím (v písemné, elektronické či jiné podobě) informací, výstupů, podkladů a dokumentů vztahujícím se ke správnímu řízení vedenému žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP. Třeba dodat, že nad rámec petitu žaloby zdejší soud žalobci ochranu poskytnout nemohl.

VI.

Žaloba byla tedy zčásti odmítnuta (v bodech I. – IV. a v první části bodu V. petitu žaloby), zčásti bylo žalobci vyhověno (ve druhé části bodu V. a v bodu VI. petitu žaloby).

Ohledně té části žaloby, kde bylo meritorně rozhodováno, zdejší soud nahlíží jako na procesně úspěšného žalobce. Pokud jde o náklady řízení, zdejší soud tedy v té části, kde bylo rozhodováno meritorně a kde se neuplatní pravidlo podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a přiznal náhradu nákladů řízení procesně úspěšnému žalobci proti procesně neúspěšnému žalovanému, který právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení za zaplacené soudní poplatky (2 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na vydání předběžného opatření, jemuž zdejší soud zčásti vyhověl) společně se čtyřmi úkony právní služby (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky a účast na jednání) po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, s náhradou jízdného právního zástupce žalobce ze sídla advokátní kanceláře k jednání soudu a zpět vozidlem RZ 4AC 2942 (osvědčení o registraci doloženo) a s náhradou částky odpovídající 8 půlhodinám ztráty času na cestě, společně (vyjma zaplaceného soudního poplatku) s částkou odpovídající DPH, celkem 23 351 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. října 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu